

[L. Rasmussen.]

Hauschultz og Helga Larsen og de Herrer Povlsen og J. C. A. Larsen samt mig, om vi ikke vilde være behjælpelige med ad privat Vej yderligere at faa Beløbet suppleret. Vi har erklæret os villige dertil, men vi er samtidig klare over, at selv med en saadan Supplering vil Beløbet være alt for lille. Derfor vil jeg gerne henstille til den højtærede Sundhedsminister, om han ikke kunde være med til at forhøje det foreslaaede Beløb fra 3 500 Kr. til 8 000 Kr., saaledes at man paa Anstalterne i højere Grad kunde være i Stand til at hjælpe disse Elever. Jeg anbefaler derfor denne Sag, idet jeg foruden paa egne Vegne taler paa de fire nævnte Medlemmers Vegne, til den højtærede Sundhedsministers Velvillie.

Olav Olsen: I de Aar, der er gaaet, siden Grænsen blev flyttet, er der flyttet en Mængde Tjenestemænd fra Vamdrup til Padborg. Det er noget, som er ganske selvfølgeligt og ikke kan være anderledes. Nu er denne Flytning i alt væsentligt tilendebragt, men den har jo bevirket, at Vamdrup økonomisk er meget haardt ramt, fordi det er en By, som, efter at Grænsen blev sat der i 1864, væsentlig er vokset op i Kraft af, at det var en Grænsestation.

Jeg vil gerne nævne, hvor mange der er rejst fra Byen i disse Aar og flyttet til Padborg eller andetsteds ved Grænsen. Straks efter Grænseflytningen flyttede 76 Grænsegendarmer, og siden er der, efterhaanden som der er bygget i Padborg, rejst dertil 15 Familier, der arbejdede ved Toldvæsenet og 18 Familier af Statsbanernes Kontorpersonale, af Pladspersonalet er der flyttet 35, af Togpersonalet 52, og af Maskinpersonalet, der arbejder i Maskindepotet, er ogsaa flyttet 52.

Man vil forstaa, hvor meget det betyder for en By som Vamdrup, der væsentligt er vokset op som en Grænsestationsby, at saa mange Mennesker, hvoraf det store Flertal var Familieforsørgere, er flyttet bort. Og der er gentagne Gange her fra denne Plads rettet Opfordring til Administrationen om, naar der bød sig en Lejlighed, at komme Vamdrup til Hjælp og give den Erstatning for det, den har mistet. Men hidtil er der intet sket.

Da vi kom ind ved denne Samlings Begyndelse, fandt vi en Betænkning fra den Kommission, der skulde tilrettelægge Bygningen af et nyt Sindssygehospital. Nu vil jeg jo ikke gøre mig klog og sige, at Vamdrup er det rigtige Sted at bygge dette Hospital; men det er mig bekendt, at den

omtalte Kommission ogsaa har set paa andre Steder end Augustenborg, hvor man jo tænker at bygge dette Hospital, og saa forbaavser det mig lidt, at der ikke er nævnt i denne Kommissions Betænkning, at der ogsaa er andre Steder, hvor der kunde være Tale om at bygge et Sindssygehospital end netop i Augustenborg. Jeg ved ikke, om det skyldes den højtærede Sundhedsministers Magtfuldkommenhed, at kun dette Sted er nævnt i Betænkningen. Men Udvalget har set paa andre Steder ogsaa.

Nu synes jeg, at selv om Augustenborg er et skønt Sted, er det ikke et Sted, som egner sig til at bygge et Sindssygehospital. Jeg synes ikke, at man skal bygge et Sindssygehospital i Grænseegnene, det er jo ikke særlig flatterende for det danske Folk at vise sine sindssyge frem i Grænseegnene. Dertil kommer, at Augustenborg ligger saa afsides, at det vil fordyre Administrationen og Rejsen for dem, der skal rejse dertil, i meget høj Grad.

Vamdrup derimod er ganske udmærket egnet til et saadant Hospital, hvis Staten skulde ønske at gøre noget af den Skade god igen, som Byen har lidt. Dér vil Sindssygehospitalet kunne komme til at ligge i en stor Skov og dog saa nær Byen, at Gas og Elektricitet kan faas uden større Bekostning. Jeg vil gerne spørge den højtærede Sundhedsminister, om han ikke kan tænke sig at drage Vamdrup med ind i det Lovforslag, som skal komme, i Betragtning af det, jeg her har sagt om, at man skylder Vamdrup at gøre noget for den, fordi det faktisk er den By i Landet, der er haardest ramt økonomisk af Grænseflytningen. Det erkendes af alle.

Dernæst vil jeg gerne sige et Par Ord om Statens Gaardes Driftsregnskab. Det fremgaar af det aflagte Statsregnskab, at disse Gaarde, Trollesminde og Faurholm, møder med et stort Underskud hvert Aar, et saa stort Underskud, at det foranlediger et Parti her i Rigsdagen til hvert Aar at komme med Forslag om, at Staten skal sælge disse Gaarde. Nu er det saadan med dette Underskud, at det ikke er et direkte Driftsunderskud for Landbruget; hvis det var Tilfældet, vilde ogsaa jeg indrømme, at det var betænkeligt at bibeholde disse Gaarde. Men Forholdet er det, at Statens Gaarde i alt væsentligt anvendes til Fodringsforsøg, Forsøg, som er af meget stor økonomisk Betydning for Landbruget, men Forsøg, som er af den Beskaffenhed, at et Landbrug, der skal økonomisk svare til de Udgifter, der falder dér, ikke er i Stand til at faa en ordentlig Balance.